

Allocatie & Integratie: Institutionele oplossingen voor de vluchtelingencrisis van de Europese Unie

Het proefschrift van Akiva Weiss 'Integratie en Allocatie' gebruikt een kader van recht en economie voor de Europese opvang van vluchtelingen. Deel I introduceert de onderzoeksvraag en bespreekt hoe het vluchtelingenrecht momenteel conflicteert met de sociale en economische voorkeuren van verschillende EU-lidstaten. De essentie van het belangrijkste argument is dat als het recht niet in evenwicht komt met deze krachten, deze sociale en economische krachten het recht opzij zullen schuiven. Dit zal weer leiden tot inbreuk op en wijziging van internationale verdragen en overeenkomsten. Om deze gevolgen te vermijden, stelt dit proefschrift voor om vluchtelingen toe te wijzen via een gezamenlijk supranationaal uitwisselingsmechanisme tussen de Europese Unie en de Organisatie voor Islamitische Samenwerking. Aangevoerd wordt dat dit mechanisme de kosten van de opvang van vluchtelingen zal verlagen, zodat deze passen in de sociale en economische krachten van de respectievelijke EU-lidstaten. Voorts wordt gepleit voor een EU-breed integratiemechanisme om alle asielzoekers die als vluchteling worden aangemerkt, te kunnen opvangen. Dit mechanisme is een begeleidingsprogramma dat zowel de EU-brede als de locatie-specifieke behoefte voor haar rekening neemt. Het mechanisme wordt vervolgens getoetst vanuit het perspectief van de vluchtelingenpopulatie en dat van de bevolking van het gastland.

Deel Twee beschrijft het economisch belang, de publieke keuze en migratie in relatie tot institutionele oplossingen, met name onder welke omstandigheden centralisatie van integratieprogramma's een efficiënt resultaat zal hebben. De nadruk wordt gelegd op het profiteren door insulaire EU-lidstaten van lidstaten die populair zijn bij vluchtelingen. De analyse gaat vervolgens in op hoe gecentraliseerde allocatie- en integratieprogramma's van de EU voor de opvang van vluchtelingen niet alleen schaalvoordelen kunnen creëren maar ook een garantie kunnen verschaffen, met name voor insulaire lidstaten, in tijden van een externe schok voor het asielsysteem.

Deel Drie komt met een voorstel voor een op de markt gebaseerde oplossing voor de EU-vluchtelingenbescherming. De markt omvat de EU en de Organisatie voor Islamitische Samenwerking [OIS]. De rationale voor de keuze van OIS-samenwerking in plaats van een interne EU of wereldwijde markt wordt gevalideerd door de uitstekende coördinatie van goederen van eerstgenoemde alsook het verschaffen van een kanaal aan spelers in het mondiale zuiden om deel te nemen aan vluchtelingenbescherming. Deel IV analyseert vervolgens de rechtmatigheid van de verplaatsing van vluchtelingen tussen landen, zowel binnen als buiten de EU. Een ex ante benadering wordt toegepast waarbij potentieel op waardigheid gebaseerde claims tegen verplaatsing worden geanalyseerd. In plaats

van slechts de juridische redenering te verklaren voor gevallen betrekking hebbend op vluchtelingen en waardigheid, volgt het proefschrift een nieuwe benadering en kijkt naar drie domeinen die typisch zijn voor het doorkruisen en beïnvloeden van de weg van een vluchteling van achtervolgde naar beschermde: ruimtelijke, psychologische en fysieke identiteit en het balanceren van individuele waarden met die van het gastland. Uit deze domeinen wordt een *ex ante* benadering genomen, waarbij mogelijke uitdagingen voor vluchtelingenverplaatsingen die een efficiënt marktmechanisme zouden kunnen beletten, worden geanalyseerd op hun rechtmatigheid. Dit kan op zijn beurt leiden tot verlaging van toekomstige transactiekosten als gevolg van juridische uitdagingen.

Deel V analyseert of een EU-breed begeleidingsprogramma een efficiënt integratiemechanisme kan zijn. Een in 2017 door Weiss verzameld origineel bestand van Arabisch sprekende vluchtelingen laat zien dat begeleiding een positieve invloed heeft op werkgelegenheid en andere bepalende factoren, die blijkens de literatuur bijdragen aan positieve integratie. In de empirische analyse wordt het type succesvolle begeleiding, duur van de begeleiding en soort begeleiding (d.w.z. opleidings-, institutionele hulp) geanalyseerd.

Deel VI maakt ook gebruik van een origineel bestand, deze keer een gezamenlijk ontworpen causaal deductie-instrument, dat het standpunt test van de Duitse bevolking, of begeleiding vluchtelingen eerder zal laten integreren. Hier wordt begeleiding als integratieprogramma geplaatst naast 10 indicatoren uit de literatuur betreffende sociologie, publieke keuze en acculturatie, getoond om het beeld te beïnvloeden van een “gewenste” migrant en diens vermogen om effectief te integreren. De resultaten laten zien dat begeleiding veel van de vooroordelen tegen vluchtelingen vermindert.

Hoofdstuk VI concludeert met een beleidsbeschrijving en een discussie over hoe een economisch kader integratieprogramma's kan valideren, die het recht in evenwicht brengen met sociale en economische krachten.